

Den tandløse danske rock
Af Henrik Marstal
Musiker og forfatter

Musik er atter blevet en politisk faktor. Adskillige tegn i tiden indikerer, at der er sket en genpolitisering af den internationale rockmusik, efter at politisk rock havde oplevet en massiv nedgang i 1990'erne.

Om der så også er en genpolitisering på vej i dansk rock, er derimod mere tvivlsomt. I 2004 gav danske rockmusikere ganske vist en solid opbakning til det lukningstruede Christiania på flere støtteplader, og Outlandishs landeplage, 'Man binder os på mund og hånd' med tekst af Poul Henningsen, fokuserede på undertrykkelse af etniske mindretal og folkeslag verden over. Desuden var der en stigende tendens blandt nyere navne som Peter Sommer, Karen, Mikael Simpson og Jomi Massage til at insistere på at være 'helt sin egen' og dermed politisk ukorrekt.

Alligevel giver det ikke mening at sige, at en genpolitisering af dansk rock har været under opsejling. Faktum er, at langt de fleste seriøse danske rockmusikere på det seneste ikke har fundet det umagen værd at forholde sig til og inddrage politiske aspekter i deres virke. Selv i den ellers så socialt engagerede hip hop har en politisk brod været temmelig svær at få øje på.

Der er rimeligvis flere forklaringer på, at dansk rock er ude af trit med de politiske tendenser i international rock. Den vigtigste er nok, at rock på et lille og stadig mere mainstream- og hitorienteret marked som det danske efterhånden har mistet evnen til at repræsentere noget undertrykt eller subversivt. Det var Rock'n'Royal-eventen for et år siden i forbindelse med kronprinsbrylluppet et forstemmende eksempel på. Her stillede eliten af dansk rock gladelig op for at hylde den ultimative forening af stats- og mediemagt med Kongehusets og den borgerlige regerings topfigurer siddende på første række, direkte transmitteret landet over til tv-seere i alle aldre med lørdagskaffen skænket. Mere tandløst, konformt og vuffelivov-agtigt kunne det vist ikke blive.

Men disse forklaringer må ikke blive en sovepude. For lige nu står dansk rock i fare for at miste sin livsvigtige funktion af at være et middel til at få *the establishment* i tale, gøre opmærksom på uretfærdighed og urimelighed og ikke mindst pege på mulighederne for handling og vilje til forandring. Nøjagtigt sådan som Cæsar, Povl Dissing og Per Dich gjorde det allerede i midten af 1960'erne, og sådan som adskillige navne gjorde det i 1970'erne og begyndelsen af 1980'erne.

Den generelle utilbøjelighed til at beskæftige sig med tidens politiske spørgsmål kan vise sig at give et utilsigtet bagslag for en dansk rockscene, som ellers er så selvbevidst som aldrig før. For i sin velmenende, men også selvtilstrækkelige iver efter at imødekomme lytternes goodwill og tækkes mediernes forventninger, har denne scene næsten helt glemt at forholde sig til den omgivende, globale virkelighed. Den risikerer derfor at implodere i selvglæde og provinsialisme. Den risikerer også at miste sin kritiske brod – og derved blive lige så ufarlig, forudsigelig og selvparodisk som Amin Jensen og Linie 3. Og den risikerer at komme til at spille det

spil, som the establishment til enhver tid søger at diktere, hvilket den som følge af dens kommercielle natur i forvejen er så tæt på.